

021014-1

Pozorná analýza nového myšlenkového modelu, na kterém chceme vypracovat své chápání změny a zejména událostního dění, totiž modelu „události“, nesmí zapomínat – pokud to jen trochu s těmi myšlenkovými prostředky, jež máme k dispozici, půjde – na nic důležitého, musí především stavět resp. otvírat základní otázky. Jednou ze základních otázek je, jak se můžeme a máme dívat na začátek události jako na tu její část, fázi, která je významně spjata s událostí celou. Pripustíme-li třeba, že událost právě začíná, znamená to, že právě aktuální a tedy „přítomný“ její začátek (jako její poměrně malá část) se vztahuje k ostatku události (tedy k mnohem její větší, převážné části) už v momentě své aktuálnosti, ačkoliv právě ona větší část události ještě není, ještě nenastala. Znamená to, že bez ohledu na to, zda si to někdo uvědomuje nebo neuvědomuje (a nikde není nutno předpokládat nějaké vědomí, nějakou představivost události samé, a už vůbec ne její malé části, jíž je právě onen začátek), se tento začátek události vztahuje k tomu, co se teprve chystá, co teprve přichází a nadchází, co je budoucí – a tedy aktuálně nejsou. Řešení, které nabídl kdysi Augustin, že jde jen o představivost, o vědomí, zatímco čas sám ničím „skutečným“ není, bylo pouhou vytáčkou a kompromisním, nedomyšleným řešením (tedy nesprávným, falešným kompromisem).

(Písek, 011014-1.)